

РЕШЕНИЕ

№ 707

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 12.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2821** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1 ЗОДОВ.

Образувано по искова молба от Б. Л. П., ЕГН [ЕГН], от [населено място], против Национална гвардейска част(НГЧ) [населено място] и Военномедицинска академия(ВМА) [населено място] за присъждане в условията на солидарност на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 34 000лв., ведно със законната лихва от 11.03.2016г. Претендираните вреди произтичат от незаконни действия и незаконосъобразни актове: Заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на НГЧ, с която е прекратен договора му за военна служба като оркестрант, освободен е от военна служба и е зачислен в резерва, на основание чл.162, ал.3 от ЗОВСРБ, отменена с решение № 7707 от 14.12.2017г. по адм.дело 3237/2016г. на АССГ, оставено в сила с решение № 1107 от 20.03.2019г. по адм.дело 3031/2018г. на ВАС; Експертното решение за годността за военна служба №31/4 от 07.03.2016г. на ЦВМК, послужило като основание за издаване на Заповед №ЛС-37/11.03.2016г., отменено след оспорването му по съдебен ред, с решение № 3574 от 26.05.2016г. по адм.дело 2855/2016г. на АССГ, потвърдено с решение № 9522 от 18.07.2017г. по адм.дело № 8098/2016г. на ВАС. Твърди, че спрямо него е осъществяван продължителен системен тормоз по време на службата му при ответника НГЧ, подчинено положение и злоупотреба с влияние с цел прекратяване на правоотношението му, като вследствие на уволнението му претърпял тежки последици в семейството, поради което през 2017г. се развел. Било спрямо кариерното му израстване, бил десоциализиран от обичайните му социални кръгове. Твърди, че ответникът ВМА, издавайки невярна

епикриза за здравословното му състояние, послужила като основание за уволняването му, също е допринесъл за причинените неимуществени вреди. Според него е налице предварително съгласуване за издаване на актовете. С молба-уточнение от 27.10.2020г. са уточнени исковите периоди – от 11.03.2016г. до м.05.2019г. за ответника НГЧ и от 07.03.2016г. до 18.07.2017г. за ответника ВМА, през които са извършени и незаконасъобразните действия на двамата ответници. Неимуществените вреди се изразяват в силна тревога, депресия, апатия, нарушаване на съня, постоянно безпокойство и дълбоко разочарование. Позовава се на пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразното действие/актове на ответниците и настъпилата вреда. В условията на евентуалност, моли ответниците да бъдат осъдени да платят поравно претендираното обезщетение в размер на 34 000,00 лева, ведно със законната лихва от 11.03.2016г.(датата на издаване на Заповед ЛС-37/11.03.2016г.). Претендира за разноските по делото.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и с адв.К.. Поддържат исковата молба. Претендират разноски, съобразно представен списък.

Ответникът Национална гвардейска част, чрез процесуалния си представител, оспорва предявения иск и моли за неговото отхвърляне.

Ответникът Военно медицинска академия, чрез процесуалния си представител, оспорва предявения иск и моли за неговото отхвърляне. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Ответниците са представили подробни писмени бележки.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност и недоказаност на иска.

Съдът прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите на страните, съгласно чл.235, ал.2 ГПК вр. чл.144, ал.1 АПК, при което от фактическа страна установи:

Безспорно е, че със Заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на НГЧ е прекратен договора на ищеца за военна служба като оркестрант, освободен е от военна служба и е зачислен в резерва, на основание чл.162, ал.3 от ЗОВСРБ. Заповедта е оспорена и отменена с решение № 7707 от 14.12.2017г. по адм.дело 3237/2016г. на АССГ, оставено в сила с решение № 1107 от 20.03.2019г. по адм.дело 3031/2018г. на ВАС. Заповед № ЛС-37/11.03.2016 г. на Командира на НГЧ е постановена въз основа на експертно решение по годността за военна служба на Централната военномедицинска комисия (ЦВМК) при Военномедицинска академия № 31/4/07.03.2016 г., и на основание чл. 162, т.3, във вр. с чл. 161, т. 3 от Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (ЗОВСРБ), във връзка с чл. 77 ППЗОВСР.

С цитираното решение ЦВМК приема, че освидетелстваният П. с диагноза увреждане на междупрешлените дискове в торакален и лумбален отдел на гръбначния стълб, дискова херния на ниво ТН12-Л1, дискова херния на ниво Л4-Л5, дискова херния на ниво Л5-ЕС1, протрахиран болков синдром е негоден за военна служба на основание медицински стандарти 2013.

Посоченото решение на ЦВМК е отменено с влязло в сила на 18.07.2017 г. съдебно решение № 3574 от 26.05.2016 г. по адм.дело № 2855/2016 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 9522 от 18.07.2017 г. по адм.дело № 8098/2016 г. на Върховния административен съд.

В мотивите на решение №4107 от 20.03.2019г. по адм.дело №3031/2018г. на ВАС изрично е посочено, че Заповед №ЛС-37/11.03.2016г. издадена от Командира на НГЧ

е постановена в нарушение на административно производствените правила, преди да е установено със стабилен административен акт настъпила негодност за военна служба на военнослужещия, доколкото решението на ЦВМК е подлежало на обжалване съгласно чл.112, ал.1, т.3 и т.4 от Закон за здравето. Т.е. преди влизането в сила на Експертното решение за годността за военна служба №31/4 от 07.03.2016г. на ЦВМК за директора на НГЧ не е съществувала обвързаност и задължение да прекрати правоотношението с ищеца поради непригодност за военна служба.

Със заповед № ЛС-55 от 13.05.2019г. на командира на НГЧ, ищецът е възстановен на длъжността „Оркестрант I група“ в Гвардейския представителен духов оркестър на Националната гвардейска част.

Представено е Решение № 122 от 11.04.2016г. на КЗД, с което е установено, че командирът на НГЧ не е осъществил нарушение на ЗЗДискр. под формата на тормоз или пряка дискриминация по признак „убеждение“ спрямо Б. Л. П.. Фактите и обстоятелствата, обсъдени в решението съвпадат с посочените от ищеца в раздел I от исковата молба като „хронология на събитията отпреди издаване на незаконните административни актове“, но доколкото те касаят период преди и извън исковите периоди, са неотнормими към конкретния правен спор, каквито са и представените от страните писмени доказателства, в по-голямата си част.

Видно от Решение № 110 от 01.09.2017г. по гр.д.401/2017г. на РС Сливница, бракът между ищецът Б. Л. П. и Р. П. К. е прекратен по взаимно съгласие, а не поради дълбоко и непоправимо разстройство, както се твърди в исковата молба.

За доказване на неимуществените вреди ищецът ангажира като свидетели – Р. К. и Й. Т. - семеен приятел. Съдът не кредитира показанията на св.К., като прие същите за необективни и противоречиви с показанията на св. Т.. Установи се от св.Т., че К. и ищеца живеят заедно и отглеждат децата си, като свидетелят дори не знае че са разведени и не ги възприема като такива. Те са семейни приятели и често – веднъж седмично, си гостуват и така той е формирал своите впечатления върху поведението на ищеца след прекратяване на служебното му правоотношение. Опровергано бе твърдението на св. К., че не живеят заедно с ищеца след развода, като очевидно със своите показания тя се стреми да подпомогне защитната му теза, поради което същите не могат да се кредитират от съда като обективни и безпристрастни.

Останалите свидетелски показания, съдът кредитира като обективни, безпристрастни и непротиворечиви. Св.Т. заяви, че ищецът след уволнението коренно се променил – станал по-затворен в себе си, страдал от безсъние, изпитвал тревожност, развил параноя и страх. След уволнението нямал самочувствие, срещал трудности с намиране на работа, което му се отразявало зле. Това състояние продължило от уволнението до средата на миналата година. Забелязал криза в отношенията между ищеца и съпругата му, но не знае причините за това. Св. Т., който е психолог по образование посъветвал ищеца да се обърне за консултация към психиатър, но не знае дали е търсил специализирана помощ.

Водените от ответника НГЧ свидетели Б. и С. добросъвестно споделиха пред съда, че като колеги на ищеца имат нормални взаимоотношения и не са забелязали промяна в поведението му преди и след възстановяването му на работа. Св. С. заяви, че като военнослужащи нямат право на подигравателно отношение и не е бил очевидец на такова спрямо ищеца.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът намира

следното:

Предявеният иск е с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, съгласно който държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне законната отговорност следва да е налице отменен по надлежния ред акт, реално причинена вреда, произтичаща от него, както и да е налице пряка причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилата вреда.

Искът е допустим – предявен е след отмяната по съдебен ред на Заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на НГЧ, с която е прекратен договора на ищеца за военна служба като оркестрант, освободен е от военна служба и е зачислен в резерва, на основание чл.162, ал.3 от ЗОВСРБ и Експертното решение за годността за военна служба №31/4 от 07.03.2016г. на ЦВМК. Искът е насочен срещу юридическите лица, чийто органи са издали незаконосъобразните актове.

По отношение на неимуществените вреди, настоящата съдебна инстанция, съобразявайки преобладаващата практика на ВАС на РБ, приема исковата претенция за допустима, доколкото предвиденото в специалната разпоредба на чл.172, ал.1 ЗОВСРБ обезщетение не включва такова за неимуществени вреди от уволнението, които подлежат на общо основание на обезвреда по реда на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Вредите от неимуществен характер, като произтичащи от неправомерен акт на администрацията, подлежат на обезщетяване по чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Съгласно чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. Неимуществените вреди се отнасят до емоционалния живот на пострадалия и включват физическите и моралните страдания, предизвикани от действията на други лица и обхващат последиците както на блага, които са предмет на субективни права (право на чест, достойнство), така и върху блага, които не са предмет на права. Преки вреди са тези, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, които са адекватно следствие от увреждането - издаването на незаконосъобразния административния акт и не биха били понесени от увредения, ако не бе издаден незаконосъобразния административен акт.

В исковото производство, каквото е настоящето, в тежест на ищеца е да докаже(чл.154 ГПК, вр. чл.144 АПК) при условията на пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения иск. Той следва да докаже фактическите основания, на които основава исковата си претенция и които са посочени в обстоятелствената част на исковата молба и направеното уточнение. Те определят предмета на доказване в иския процес и обективните предели на сила на присъдено нещо, с които се ползва решението. Сочените от ищеца факти, свързани с настъпването на неимуществени вреди, следва да са се реализирали през посочените от него искиви периоди за двамата ответници: за НГЧ иския период е от 11.03.2016г. до м.05.2019г. и за ответника ВМА - от 07.03.2016г. до 18.07.2017г. Началото на иския периоди съвпада с издаване на незаконосъобразните административни актове, а краят на периодите съвпада с влизане в сила на съдебните актове, с които са отменени същите.

В съответствие с носената от ищеца доказателствена тежест, съдът е длъжен да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал

недоказан. В този смисъл, съдът намира, че ищецът не се справи с доказателствената тежест, като не установи по отношение на ответника ВМА наличието на пряка причинно следствена връзка между претърпените неимуществени вреди и отменения като незаконосъобразен акт, издаден от орган на ВМА.

Отмяната, с влязло в сила на 18.07.2017 г. съдебно решение № 3574 от 26.05.2016 г. по адм.дело № 2855/2016 г. на АССГ, оставено в сила с решение № 9522 от 18.07.2017 г. по адм.дело № 8098/2016 г. на Върховния административен съд, на Експертното решение за годността за военна служба №31/4 от 07.03.2016г. на ЦВМК, послужило като основание за издаване на Заповед №ЛС-37/11.03.2016г., не презумира настъпването на претендираните неимуществени вреди от ищеца. С цитираното решение ЦВМК приема, че освидетелстваният П. с диагноза увреждане на междупрешлените дискове в торакален и лумбален отдел на гръбначния стълб, дискова херния на ниво ТН12-Л1, дискова херния на ниво Л4-Л5, дискова херния на ниво Л5-ЕС1, протрахиран болков синдром е негоден за военна служба на основание медицински стандарти 2013.

Както бе посочено по-горе, в мотивите на решение №4107 от 20.03.2019г. по адм.дело №3031/2018г. на ВАС изрично е посочено, че Заповед №ЛС-37/11.03.2016г. издадена от Командира на НГЧ е постановена в нарушение на административно производствените правила, преди да е установено със стабилен административен акт настъпила негодност за военна служба на военнослужещия, доколкото решението на ЦВМК е подлежало на обжалване съгласно чл.112, ал.1, т.3 и т.4 от Закон за здравето. Ищецът претендира съпричиняване на неимуществените вреди от ВМА, чийто орган издавайки Експертното решение за годността на ищеца за военна служба №31/4 от 07.03.2016г. на ЦВМК, е станал причина да бъде прекратено служебното му правоотношение. Безспорно, след като административният акт, издаден от ЦВМК е подлежал на обжалване, то за директора на НГЧ не е съществувала обвързаност и задължение да прекрати правоотношението с ищеца поради непригодност за военна служба, преди актът да влезе в сила. Следователно не е налице пряка причинна връзка между неимуществените вреди и отмененият АА - Експертното решение за годността на ищеца за военна служба №31/4 от 07.03.2016г. на ЦВМК, доколкото същото не е било стабилен административен акт и годно основание за издаване на Заповед №ЛС-37/11.03.2016г. от командира на НГЧ. Това обосновава и липсата на основание за солидарна отговорност. Ако командирът на НГЧ бе издал своята заповед след влизане в сила на експертното решение, то тогава щеше да е налице пряка причинна връзка и съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ВМА, доколкото ищецът твърди, че неимуществените вреди са следствие от неправилното му уволнение. Ищецът не ангажира доказателства за претърпени неимуществени вреди самостоятелно от отмененото експертно решение.

С оглед изложените съображения, исковата претенция срещу ВМА е изцяло неоснователна и недоказана.

Исковата претенция срещу ответника НГЧ е частично основателна.

В случая е изпълнена отрицателната процесуална предпоставка по чл.204, ал.1 АПК с отмяна на Заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на НГЧ, с която е прекратен договора му за военна служба като оркестрант, освободен е от военна служба и е зачислен в резерва, на основание чл.162, ал.3 от ЗОВСРБ.

Твърденията на ищеца за незаконосъобразни действия на ответника НГЧ чрез причиняване на системен тормоз, използване на подчинено положение и злоупотреба

с влияние с цел да му бъде прекратено служебното правоотношение, през процесния период от 11.03.2016г. до м.май.2019г. са недоказани. През този период ищецът е с прекратен договор и не се доказва наличието на каквито и да е взаимоотношения между него и НГЧ. Тези негови твърдения са факти, настъпили извън исковия период и са ирелевантни за настоящия правен спор. Също така, остана недоказано твърдението, че уволнението е причина за настъпилия развод и това негово твърдение бе категорично опровергано. Разводът е по взаимно съгласие, без да се издирват причините за прекратяване на брака, а не поради дълбоко и непоправимо разстройство на брачната връзка, както твърди ищеца.

От показанията на св. Т., се установи, че ищецът след прекратяване на договора му за военна служба е претърпял неимуществени вреди, свързани с вътрешното му емоционално състояние след настъпването на юридическия факт, свързан с прекратяване на договора му с НГЧ. Ищецът станал по-затворен в себе си, страдал от безсъние, изпитвал тревожност, развил параноя и страх, самочувствието му изчезнало. Това негово състояние е продължило през целия исков период. Доказана е пряката причинна връзка между вредите и отмененият като незаконосъобразен АА.

Размерът на обезщетението за тези вреди следва да бъде определен съгласно чл.52 от ЗЗД – по справедливост и не следва да води до неоснователно обогатяване. В тази връзка съдът съобразява съдебната практика при приложение на разпоредбата, според която обезщетението се определя с оглед особеностите на всеки конкретен случай, според характера и степента на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, последиците за психичното здраве на ищеца, продължителността и степента на интензитет, възрастта на ищеца, общественото и социалното му положение. Справедливостта по смисъла на чл.52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики - характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увреждения, обществено и социално положение. Цитираните обстоятелства по критериите на справедливостта обуславят заключение, че ищеца следва да бъде обезщетен със сумата от 3 000 лв. Все пак, видно от показанията на св. Т., претърпените от ищеца негативни преживявания не са били толкова тежки и с висок интензитет, и същият не е търсил квалифицирана медицинска помощ. За определяне размера на обезщетението съдът съобрази дългия период на несигурност и безпокойство, докато трае процеса за оспорване на заповедта, почти три години.

В този размер предявеният иск следва да се уважи, а в останалата да се отхвърли като неоснователен и недоказан.

Относно акцесорния иск за присъждане на лихви:

Съгласно т. 4 от ТР № 3/ 2004 г. на ОСГК на ВКС при незаконни актове на администрацията дължимостта на законната лихва върху обезщетението е от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове. В конкретния случай това е станало на 20.03.2019г., а не както ищецът претендира от 11.03.2016г.

Предвид този изхода на спора, направеното искане от ищеца за присъждане на разноски и представени писмени доказателства – договор за правна помощ и съдействие и списък на разноските, както и с оглед разпоредбата на

специалния закон - чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ, съдът намира, че следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение съобразно уважената част от исковата претенция, в минималният размер, предвиден в чл.8, ал.1, т.2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 440 лв. с оглед посочения размер, неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Или общият размер на дължимите на ищеца разноски е в размер на 450 лв., вкл.10лв. за ДТ.

Съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридическите лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чийто размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ (НЗПП) по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 (сто) лева до 200 (двеста) лева, а съгласно чл. 25, ал. 1 от НЗПП за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 (сто) лева до 300 (триста) лева. Отхвърлената част от исковата претенция определя материален интерес от 31 000,00 лева, поради което дължимото юрисконсултско възнаграждение следва да се определи в максималния размер от 300,00 лева за всеки от ответниците.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Национална гвардейска част, ВФ 54800, с адрес:гр.С., 1113, [улица] да заплати на Б. Л. П., ЕГН 77032363322, сумата от 3 000 (три хиляди) лева, представляваща обезщетение за претърпени, в преиода от 11.03.2016г. до м.05.2019г., неимуществени вреди от отменената като незаконосъобразна Заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на НГЧ, с която е прекратен договора му за военна служба като оркестрант, освободен е от военна служба и е зачислен в резерва, на основание чл.162, ал.3 от ЗОВСРБ, ведно със законната лихва от 20.03.2019г. до окончателното изплащане на сумата, като отхвърля иска относно останалите основания и в частта над 3 000,00 лева, като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявеният от Б. Л. П., ЕГН 77032363322, срещу Военно медицинска академия(ВМА) с адрес [населено място], [улица] иск за неимуществени вреди, за периода от 07.03.2016г. до 18.07.2017г., в размер на 34 000 лв., ведно със законната лихва от 11.03.2016г., в условията на солидарност и евентуалност, представляващи обезщетение за неимуществени вреди от отменените като незаконосъобразни - Заповед №ЛС-37/11.03.2016г., издадена от Командира на НГЧ и Експертно решение за годността за военна служба №31/4 от 07.03.2016г. на ЦВМК.

ОСЪЖДА Национална гвардейска част, ВФ 54800, с адрес: [населено място], 1113, [улица] да заплати на Б. Л. П., ЕГН 77032363322, сумата 450,00 лева разноски по делото.

ОСЪЖДА Б. Л. П., ЕГН 77032363322 да заплати на Национална гвардейска част, ВФ 54800, с адрес:гр.С., 1113, [улица] разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300, 00 лева.

ОСЪЖДА Б. Л. П., ЕГН 77032363322 да заплати на Военно медицинска академия(ВМА) с адрес [населено място], [улица] разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300, 00 лева.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: